

Lovforslagenes paragraffer, henholdsvis tekst, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Rosing: Under første behandling af forslaget til normeringslov for Grønland for 1969-70 fremsatte jeg bemærkninger om den del af forslaget, som handler om fødselshjælperes oprykning fra 1.a til 1.c lønningsklasse, hvilket jeg ikke finder så vidtrækkende. Men jeg sammenlignede varigheden af uddannelsen af kateketskoleuddannede kateketer og den oprykning, sådanne kateketer har fået for nylig, med fødselshjælperkernes. Jeg forstod ministerens svar således, at han stort set var enig i mine synspunkter, og jeg havde således nogenlunde regnet med, at ministeren under udvalgets behandling af lovforslaget muligvis ville være kommet med et ændringsforslag. Nu er normeringslovforslaget for Grønland imidlertid foreslået vedtaget uændret; så vidt jeg har forstået, har udvalget ikke modtaget noget ændringsforslag fra ministerens side. Jeg må erkende, at jeg har den opfattelse, at når en minister er enig med forslagsstilleren, bør han ikke alene nøjes med at sige det, men må ud over det gøre noget yderligere. Derfor vil jeg gerne vide noget om, hvordan ministerens opfattelse af ordet „enig“ skal forstås, og hvor langt den rækker.

Ivar Nørgaard: Gennem udvalgets behandling af lovforslaget er der opnået klarhed over, hvorledes den faktiske udvikling i ansættelsen af tjenestemænd for staten det næste år vil blive, idet ministeren har gjort det klart, at der er tale om en reel udvidelse på omkring 200 personer. Jeg kan kun være tilfreds med denne afklaring, idet det af ministerens fremsættelsestale ikke klart fremgik, hvor stor den faktiske udvidelse ville blive. Nu er der skabt klarhed, og der er altså tale om, at denne normeringslov giver plads for 200 nye tjenestemandstillinger.

Det, der er tilbage, og som stadig skiller udvalgets medlemmer, er spørgsmålet om en kontorchefstilling i landbrugsministeriet. Man kan måske sige, at det er en lille sag, og det er det jo også blandt dette store antal sager om op- og nednormeringer og nye stil-

linger; men efter min mening er det en sag af stor principiel betydning. Det forekom mig, at der under udvalgsarbejdet og ved samrådet med landbrugsministeren var tilfældet, at vi kunne ende med en enig, fornuftig indstilling. Desværre ville regeringspartierne medlemmer ikke tage konsekvensen fuldt ud; de har derfor valgt den halve løsning, det halve skridt frem mod en forbedring, at sige: så flytter vi bestemmelsen om, at der skal nedlægges en stilling i landbrugsministeriet ved førstkommende ledighed, over til næste mand. Det vil altså sige, at man nu normerer en ny stilling i landbrugsministeriet, men man er ikke helt sikker på, at det, man gør, er rigtigt, og derfor behæfter man den med en klausul og siger, at man muligvis kan ophæve stillingen igen, når eller hvis der bliver en kontorchefstilling ledig. Det finder jeg er et halvt standpunkt, eftersom vi kunne afvente en undersøgelse om behovet for denne stilling og efter de oplysninger, der foreligger, formentlig ikke behøvede at vente mere end op til højst et år. Inden for et år ville det efter de oplysninger, vi fik fra landbrugsministeren, ligge klart, om der var et varigt behov for at oprette en stilling i landbrugsministeriets departement.

Vi foreslår derfor i vores mindretalsindstilling, at man, indtil en undersøgelse foretaget i samarbejde med statens administrationsråd er gennemført, klarer sig ved at låne en mand fra jordlovsudvalget, idet det jo er åbenbart, at der er en ledig mand i jordlovsudvalget, som man med rimelighed kan lade arbejde i landbrugsministeriet. Så langt vil flertallet altså ikke gå, og vi kan derfor desværre ikke komme frem med en enig indstilling.

Dette fører mig over i et par betragtninger over, om det nu er helt så godt, som vi hidtil har regnet med, at vi nu vil afskaffe den årlige normeringslov. Den tjenestemandreform, vi er ved at lægge sidste hånd på, synes at blive en realitet; der er chance for, at den allerede kan få virkning fra 1. juli, og hvis det sker, er det jo meningen, at vi skal ophøre med de årlige normeringslove her i tinget. Men når en minister har så lidt kraft over for embedsmændene, og når politikerne inden for regeringspartierne ikke kan mobilisere så megen kraft, at de kan sige nej til disse krav, kan man risikere